

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/2025-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 105T/50/2023-2411 z 18. júla 2024 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/155/2024-2560 zo 6. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. septembra 2024 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 5. septembra 2024, pozn.) domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1, 2, 5 Listiny základných práv a slobôd, zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1, 3, 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a uznesením okresného súdu č. k. 105T/50/2023-2411 z 18. júla 2024 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 3Tos/155/2024-2560 zo 6. augusta 2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, prikázať krajskému súdu sťažovateľa bezodkladne prepustiť z väzby na slobodu a priznať mu finančné zadost'učinenie v celkovej sume 5 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od 1. júna 2023 väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 27. novembra 2023 obžalovaný pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného

prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ žiadosťou z 2. júla 2024 požiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku záruku dôveryhodnej osoby (matky sťažovateľa) za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie väzby jeho písomným sľubom neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho väzby poskytnutím peňažnej záruky neprijal. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením zo 6. augusta 2024 (doručeným obhajcovi sťažovateľa 3. septembra 2024, pozn.) rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného zrušil v celom rozsahu a sám rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku dôveryhodnej osoby (matky sťažovateľa) za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie väzby jeho písomným sľubom neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku peňažnú záruku ponúknutú matkou sťažovateľa neprijal.

4. Zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že súdny spis okresného súdu vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 105T/50/2023 bol spolu so sťažnosťou sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 105T/50/2023-2411 z 18. júla 2024 predložený na rozhodnutie krajskému súdu 26. júla 2024.

5. Pre úplnosť ústavný súd na tomto mieste poukazuje na to, že dôvodnosť ďalšieho trvania preventívnej väzby sťažovateľa bola dosiaľ preskúmaná uznesením okresného súdu sp. zn. 5Tp/50/2023 zo 14. novembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tpo/62/2023 z 30. novembra 2023 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 132/2024-26 z 18. marca 2024), uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 11. decembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/233/2023 z 19. decembra 2023 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 169/2024-25 z 3. apríla 2024), uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 26. marca 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/56/2024 z 9. apríla 2024 (ktorých ústavnú konformnosť

preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024) a uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 24. mája 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/104/2024 z 5. júna 2024 (ktorých ústavnú konformnosť preskúmal ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 534/2024-36 zo 7. novembra 2024).

6. Argumentáciu sťažovateľa v aktuálnej ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do niekoľkých rovín. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta, že okresný súd a následne ani krajský súd o jeho aktuálnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodovali urýchlene. Sťažovateľ taktiež namieta existenciu zbytočných prietahov vo veci samej, resp. že okresný súd pri konaní o jeho trestnej veci nepostupuje s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Sťažovateľ taktiež namieta, že v jeho prípade dochádza k porušeniu dvojinstančnosti konania o väzbe, keďže napadnuté prvostupňové uznesenie okresného súdu bolo v celom rozsahu zrušené napadnutým uznesením krajského súdu, proti ktorému sa už sťažovateľ nemá možnosť brániť.

7. Vo vzťahu k samotným napadnutým väzobným rozhodnutiam konajúcich súdov sťažovateľ namieta, že konajúce súdy sa nedostatočne vysporiadali s jeho argumentáciou, pričom v podstatnom namieta, že nedostatočne odôvodnili existenciu dôvodného podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutky, pre ktoré na neho bola podaná obžaloba. Sťažovateľ v tejto súvislosti skutkovo konfrontuje obsahové výsledky, ktoré vyplynuli z výsluchu poškodeného [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní okresného súdu konanom 19. marca 2024, oproti obsahovým výsledkom, ktoré vyplynuli z jeho výsluchu v prípravnom konaní. Po ich zhodnotení sťažovateľ konštatuje nepotvrdenie podozrenia, že spáchal skutok 5 obžaloby [ktorý bol v obžalobe kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona]. Sťažovateľ taktiež poukazuje na to, že tento poškodený vzal späť súhlas s trestným stíhaním. Zároveň podľa názoru sťažovateľa už nie je dané ani dôvodné podozrenie zo spáchania ostatných skutkov, pre ktoré bola na sťažovateľa podaná obžaloba, keďže na hlavnom pojednávaní nebolo k týmto ostatným skutkom zatiaľ vykonané dokazovanie. Sťažovateľ taktiež namieta, že konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s časom, ktorý už uplynul od vzatia sťažovateľa do väzby, resp. sa nevysporiadali s tým, či aj po takom dlhom čase prevažuje záujem štátu nad osobnou slobodou sťažovateľa, a taktiež sa nevysporiadali ani s novelizáciou Trestného zákona vo vzťahu k trestu, ktorý sťažovateľovi po tejto novelizácii hrozí. Sťažovateľ zároveň namieta, že dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný. Podľa názoru sťažovateľa nie je dostatočne odôvodnený ani záver krajského súdu o nemožnosti nahradenia jeho väzby. Sťažovateľ taktiež namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že v prvom stupni o jeho väzbe rozhodoval sudca okresného súdu, ktorý nekonal o sťažovateľom vnesenej námietke zaujatosti. Napokon v súvislosti s namietaným porušením zákazu mučenia podľa čl. 3 dohovoru sťažovateľ argumentuje, že mu vo výkone väzby nie je poskytovaná adekvátna lekárska starostlivosť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

10. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

11. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

12. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom väzobnom rozhodnutí, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa

§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

14. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

16. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade

zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

17. Dohovor v čl. 5 priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená slobody, právo aktívne žiadať o súdnu kontrolu pozbavenia slobody (Mooren proti Nemecku [GC], bod 106). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibiharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27).

18. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

19. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

20. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Pretože krajský súd sa stotožnil (s výnimkou výroku o neprijatí peňažnej záruky ponúknuť matkou sťažovateľa, pozn.)

s prvostupňovým väzobným uznesením okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením okresného súdu náležite oboznámil.

21. Krajský súd v napadnutom uznesení vytkol napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu nenáležitú stručnosť jeho odôvodnenia, v ktorom sa okresný súd len veľmi stručne zaoberal podmienkami väzby a vôbec sa nezaoberal dôvodmi uvedenými v žiadosti o prepustenie, a preto krajský súd napadnuté prvostupňové uznesenie okresného súdu zrušil a vo veci sám rozhodol.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú existenciu zbytočných prietáhov vo veci samej, krajský súd v napadnutom uznesení nedospel k záveru, že by okresným súdom boli vo veci samej spôsobované zbytočné prietahy. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že od posledného rozhodnutia o väzbe (t. j. od 5. júna 2024) boli vykonané dva termíny hlavného pojednávania (2. júla 2024 a 18. júla 2024), pričom nariadené boli ďalšie štyri termíny po rozhodnutí o väzbe. Podľa názoru krajského súdu preto nie je možné prisvedčiť námietke sťažovateľa o zdĺhavosti konania, keďže hlavné pojednávania sa vykonávajú priebežne, riadne a včas a v dostatočnom rozsahu, z ktorého je zrejmé, že nejde iba o „*pro forma*“ úkony. Podľa názoru krajského súdu väzba sťažovateľa vzhľadom aj na jej doterajšiu dĺžku stále plne reflektuje zásady primeranosti a zdržanlivosti a spĺňa aj atribúty proporcionality vo vzťahu k okolnostiam prípadu a zložitosti prejednávanej veci.

23. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, krajský súd v podstatnom uviedol, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie a následne naňho podaná obžaloba, boli spáchané, majú znaky trestných činov a je dôvodné podozrenie, že ich spáchal sťažovateľ, pričom toto podozrenie vyplýva z dokazovania vykonaného v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Krajský súd poukázal na to, že okresný súd extenzívne uviedol dôkazy, o ktoré svoje rozhodnutie opiera, pričom krajský súd konštatoval, že v prospech dôvodného podozrenia svedčia dosiaľ vo veci zabezpečené dôkazné prostriedky, a to ku skutku 1 výpoveď svedka [REDACTED], ktorý sťažovateľovi nechal počítač prihlásený na jeho internetbanking a bolo mu z účtu odcudzených 900 eur, ku skutkom 3 a 4 výpoveď svedka [REDACTED], ktorému mal sťažovateľ spolu so spoluobžalovaným vybrať z účtu 6 400 eur, svedkyň [REDACTED] a [REDACTED] ktoré sa vyjadrovali aj k psychickému stavu poškodeného [REDACTED], či znalecký posudok Mgr. Biclikovej k vyšetreniu poškodeného. Vo vzťahu ku skutku 5 podľa názoru krajského súdu vyplýva podozrenie z výpovede poškodeného [REDACTED] a z listinných dôkazov (výpisy z účtu, úverové zmluvy s Tatra bankou, a. s., a potvrdenia o ich vyplatení, s bankou UniCredit Bank, so SLSP, a. s.), ako aj zo znaleckého posudku PhDr. Bielíkovej a napokon dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutku 6 vyplýva z výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ako aj listinných dôkazov, na ktoré poukázal okresný súd. Keďže odôvodnenie existencie dôvodného podozrenia ako materiálnej podmienky väzby bolo konštatované už v prechádzajúcich rozhodnutiach o väzbe sťažovateľa – naposledy v uznesení krajského súdu sp. zn. 3Tos/56/2024 z 9. apríla 2024 (ktorého ústavnú konformnosť preskúmal aj ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024, pozn.), krajský súd bez potreby opakovania tejto argumentácie na túto vo svojom napadnutom uznesení v plnom rozsahu odkázal, pričom konštatoval, že pri vykonávaní dokazovania nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie v prospech sťažovateľa, aby sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti

rozptýlilo alebo výrazne zoslabilo. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že výsluchom poškodeného [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní zaniklo dôvodné podozrenie, že sa dopustil skutku uvedeného v piatom bode obžaloby, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že tento poškodený aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že spoluobžalovaný od neho pod rôznymi zámienkami opakovane vylákal peňažné prostriedky, ktoré mu v sľúbených termínoch nevrátil. Podľa názoru krajského súdu z dôvodu väčšieho množstva pôžičiek, ako aj vzhľadom na osobnostné charakteristiky poškodeného (najmä ľahkú manipulovateľnosť a bezradnosť v nových situáciách, o ktorých vzhľadom na ich kontakt s poškodeným zrejme mali sťažovateľ a jeho spoluobžalovaný vedomosť) možno aj dôvodne predpokladať, že sťažovateľ a spoluobžalovaný nemali úmysel predmetné finančné prostriedky poškodenému vrátiť, pričom jednotlivými úkonmi mal byť poškodený postupne pripravený o takmer celý svoj majetok. Napriek tomu, že poškodený vypovedal, že, čo sa týka pôžičiek, komunikoval len so spoluobžalovaným, nemožno podľa názoru krajského súdu opomenúť, že finančné prostriedky mali byť posielané aj na účet sťažovateľa, ktorými mohol ďalej disponovať, a darovacia zmluva, ktorú mali sťažovateľ spolu so spoluobžalovaným pripraviť a predložiť poškodenému na podpis, bola spísaná v prospech obdarovaného sťažovateľa, ktorý bol ako vlastníak bytu zapísaný aj do katastra nehnuteľností, o čom musel mať vedomosť, keďže minimálne darovaciu zmluvu musel podpísať. Uvedená súčinnosť sťažovateľa a spoluobžalovaného preto podľa názoru krajského súdu naďalej potvrdzuje dôvodné podozrenie zo spáchania stíhanej trestnej činnosti formou spolupáchateľstva. Pokiaľ ide o posúdenie údajného späťvzatia súhlasu poškodeného [REDAKOVANÉ] na trestné stíhanie, toto posúdenie podľa názoru krajského súdu prináleží primárne okresnému súdu v rámci konania vo veci samej, pričom kým okresný súd nezastavil trestné stíhanie z uvedeného dôvodu, neprináleží to krajskému súdu zohľadňovať pri rozhodovaní o väzbe.

24. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že ponechanie sťažovateľa vo väzbe odôvodňujú skutočnosti týkajúce sa jeho osobnosti, ako aj charakter, závažnosť, rozsah a motív vyšetrovanej trestnej činnosti. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že podľa znaleckého posudku PhDr. Tóthpetiovej je osobnosť sťažovateľa agresívna, egocentrická, ľahkovážna, so sklonsmi k parazitickému spôsobu života, pričom sa dá ľahko zlákať k antisociálnej činnosti. Stíhanej trestnej činnosti sa pritom mal dopúšťať počas dlhšieho časového obdobia, pričom je badateľná gradácia v závažnosti páchanej trestnej činnosti. Malo k nej dochádzať navyše v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou ako prevádzkovateľa bazáru. Uvedené podľa názoru krajského súdu vzbudzuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ si trestnou činnosťou zabezpečuje prostriedky na živobytie a zveľaďovanie svojho majetku. Krajský súd, nadväzujúc na uvedené, uviedol, že zmyslom preventívnej väzby je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaná, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsila, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravovala alebo ktorým hrozila. Tento väzobný dôvod sa tak v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 7/2012 z 8. marca 2012). Krajský súd konštatoval, že v danom prípade boli u sťažovateľa jasne prítomné konkrétne skutočnosti umožňujúce vysloviť záver o existencii dôvodov väzby tak, ako to vyžaduje zákon. Hĺbkové, konečné hodnotenie dôkazov a posúdenie

zákonnosti dôkazného procesu je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania, pričom hodnotenie dôkazov do tej miery, ako to požaduje sťažovateľ, je pri rozhodovaní o väzbe neprípustné.

25. Pokiaľ ide o otázku nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že od prvostupňového rozhodnutia okresného súdu nadobudla účinnosť zmena Trestného zákona, ktorou došlo k úprave trestných sadziieb za stíhané trestné činy. Kým pred zmenou bol najprísnejšie kvalifikovaný skutok 5 ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s trestnou sadzbou od 10 do 15 rokov, od zmeny Trestného zákona je potrebné tento skutok kvalifikovať ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s trestnou sadzbou od 2 do 8 rokov. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že z dôvodu zmeny zákona sa prvostupňové uznesenie okresného súdu v časti rozhodovania o nahradení väzby stalo nesprávnym, pretože rozhodnutie o nahradení väzby už v prípade sťažovateľa nepodlieha režimu obzvlášť závažného zločinu. Krajský súd nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho správaním ani s uložením primeraných povinností a obmedzení či technickou kontrolou, pretože podľa názoru krajského súdu by tento dohľad nebol dostatočnou zárukou, ktorá by eliminovala obavu z pokračovania v majetkovej trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ dopúšťať dlhodobo a plánovito. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že stíhanú trestnú činnosť možno páchať aj za uloženia dohľadu z obydľia, prípadne za súčinnosti tretích osôb, pričom pokračovanie v trestnej činnosti možno predpokladať aj na iných osobách v obdobnom veku či psychickom stave ako v prípade poškodených, ktoré však nemožno vopred identifikovať. Monitorovanie technickými prostriedkami rovnako poskytuje len údaje o ich polohe, avšak nie o činnosti, ktorú vykonávajú. Vo vzťahu k ponúknutej záruke krajský súd konštatoval, že matku sťažovateľa nemožno považovať za dôveryhodnú osobu, ktorá by bolo schopná na slobode regulovať správanie sťažovateľa, keďže matka sťažovateľa vychovala, no napriek jej vplyvu je sťažovateľ v pomerne mladom veku podozrivý zo spáchania viacnásobnej trestnej činnosti, a preto nemožno ani aktuálny výchovný vplyv matky sťažovateľa považovať za natolko zásadný, aby bol daný predpoklad na regulovanie správania sťažovateľa v prípade jeho pobytu na slobode. Pri posudzovaní písomného sľubu krajský súd zohľadnil osobnostné charakteristiky sťažovateľa, egocentrickosť, ľahkovážnosť, ako aj charakter stíhanej trestnej činnosti, keď mali byť poškodení uvedení do omylu, a preto samotný písomný prejav sťažovateľa, že na slobode povedie riadny život, nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za postačujúci na nahradenie väzby. Pokiaľ ide o ponúknutú peňažnú záruku, ktorej podstatou je zloženie finančných prostriedkov, ktoré v prípade porušenia podmienok náhrady väzby môžu pripadnúť štátu, krajský súd konštatoval, že v zmysle obžaloby mal sťažovateľ vylákať od poškodených finančné prostriedky, ktoré im neboli vrátené, a preto prípadné zloženie peňažnej záruky môže byť realizované z finančných prostriedkov, ktoré patrili pôvodne poškodeným, prípadne by mohli byť použité v prípade uznania viny sťažovateľa na náhradu škody, čo eliminuje odstrašujúci efekt ich prepadnutia v prospech štátu v prípade ich porušenia, čím sa podľa názoru krajského súdu tento prostriedok nahradenia väzby stáva v prípade sťažovateľa neefektívnym.

26. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, v zmysle ktorej by úprava trestných sadziieb realizovaná novelizáciou Trestného zákona mala mať vplyv na jeho prepustenie z väzby, krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že táto úvaha sťažovateľa nemá oporu v zákone, ktorý

nepodmieňuje vzatie do väzby ani jej trvanie dĺžkou trestnej sadzby stíhaného skutku. Podľa názoru krajského súdu má trestná sadzba (sprostredkovanie cez druh trestného činu) pri väzbe význam iba pri určení lehoty trvania väzby podľa § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že celková lehota väzby pri trestnom stíhaní za zločin je 36 mesiacov, pričom sťažovateľ sa vo väzbe nenachádza ani polovicu tohto času. Krajský súd v napadnutom uznesení taktiež konštatoval, že okrem určenia lehoty trvania väzby sa trestná sadzba pri väzbe zohľadňuje už iba pri posudzovaní dôvodnosti tzv. útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, čo však nie je prípad sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu skutočnosť, že v prípade odsudzujúceho rozsudku by bolo možné uložiť iný trest ako nepodmienečný trest odňatia slobody, je v zásade pre rozhodovanie o väzbe nepodstatná.

27. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu). Ústavný súd pritom pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že časť námietok sťažovateľa je rekapituláciou jeho predošlých podaní ústavnému súdu, a to ústavnej sťažnosti z 18. decembra 2023 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 132/2024-26 z 18. marca 2024), ústavnej sťažnosti z 23. januára 2024 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 169/2024-25 z 3. apríla 2024), ústavnej sťažnosti z 23. apríla 2024 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 316/2024-33 z 25. júna 2024) a ústavnej sťažnosti z 3. júla 2024 (o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 534/2024-36 zo 7. novembra 2024), pričom tieto ústavné sťažnosti boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (resp. v časti namietaného porušenia čl. 3 dohovoru z dôvodu neprípustnosti).

A. K existencii dôvodného podozrenia:

28. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke týkajúcej sa (ne)existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, ústavný súd na úvod pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“ to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

29. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení riadne odôvodnil existenciu materiálnych dôvodov väzby, a to s prihliadnutím na okolnosť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy neposudzujú vinu obvineného (sťažovateľa), ale (okrem iného) zisťujú existenciu skutočností zakladajúcich dôvodné podozrenie, že obvinený (obžalovaný – sťažovateľ) spáchal trestný čin, pre ktorý je stíhaný, pričom hĺbkové hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). Ústavný súd pripomína, že vykonané

dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). V štádiu trestného konania po podaní obžaloby (ako to je aj v prípade sťažovateľa) je pritom miera tohto podozrenia z podstaty veci vyššia, než je to v štádiu prípravného konania, pričom z ústavnej sťažnosti nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by toto podozrenie v jeho prípade v relevantnej miere rozptyľovali. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol výpočet dôkazov, ktoré po obsahovej stránke predbežne vyhodnotil tak, že nerozptyľili podozrenie zo stíhanej trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu, resp. podozrenie zo stíhanej trestnej činnosti potvrdili v miere postačujúcej na aprobáciu materiálnej podmienky väzby, a to dôvodnosti trestného stíhania.

30. V konfrontácii s námietkou sťažovateľa o nedôvodnosti jeho trestného stíhania pre skutok týkajúci sa poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý je v obžalobe právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ústavný súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorej nie je čo z pohľadu ústavného súdu vytknúť. Samozrejme, zmena výpovede poškodeného zohráva svoju rolu, avšak v štádiu súdneho konania s pomerne hustou frekvenciou konania odročovaného hlavného pojednávania je akceptovateľné, ak podozrenie nerozptýlené v súhrne vykonaných dôkazov bude vyhodnotené až v rámci meritórneho rozhodovania o vine (podľa odlišných, pre obvineného priaznivejších zásad, než podľa akých sa posudzuje dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu ako predpoklad väzby). Samozrejme, konanie musí efektívne spieť k takému jeho záveru, čo sa v predmetnej veci javí ako splnené. Treba podotknúť, že ak by bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, bez ohľadu na jeho právoplatnosť to generuje prepustenie obvineného z väzby.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

B. K dôvodu väzby:

32. K dôvodu väzby u sťažovateľa ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k dôvodom väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvody väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávajúci dôvodov väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

33. Možno tak konštatovať, že krajský súd dal primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré má pretrvávajúť dôvodnosť preventívnej väzby („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve

z 10. 10. 2000, č. 36743/97). Inými slovami, riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti ako dôvodu preventívnej väzby bolo zo strany krajského súdu hodnoverne zdôvodnené poukazom na konkrétne skutkové okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40) vrátane tých, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Pokiaľ pritom krajský súd ako súd sťažnostný poukazoval na druh, charakter a rozsah stíhanej trestnej činnosti, čo má byť podľa právneho názoru sťažovateľa v rozpore s rozhodovacou praxou aj vyšších súdnych autorít, ústavný súd k tomu konštatuje, že krajský súd rozhodol v spojení s konkrétnymi (nie všeobecne abstraktnými) dôvodmi, ktoré aj vysvetlil. Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023). Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021). Samozrejme, dôvod väzby je v každom štádiu konania potrebné vyhodnotiť aktuálne k momentu rozhodovania vzhľadom na všetky relevantné faktory, k čomu však v posudzovanom prípade došlo.

34. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

C. K nenahradeniu väzby:

35. Na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou (napr. IV. ÚS 321/2022). Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy už viackrát uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viaceré práva, okrem iného aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (napr. I. ÚS 26/2013, II. ÚS 564/2018, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09). Z obsahu základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. II. ÚS 564/2018, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

36. V súvislosti s nenahradením sťažovateľovej väzby ústavný súd znovu pripomína, že súd rozhodujúci o väzbe je povinný skúmať významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju miernejším opatrením. Pritom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (napr. III. ÚS 550/2021, III. ÚS 675/2021, IV. ÚS 207/07, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou

garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022).

37. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami.

38. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa možnosťou zákonných náhrad väzby sťažovateľa ústavne akceptovateľne zaoberal, pričom skutočnosti, ktoré krajský súd prezentoval ako dôvody vylučujúce možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejším opatrením, sa ústavnému súdu nejavia ako vágne a nepresvedčivé, práve naopak, hodnotí ich ako dostatočne konkrétne a zároveň výpovedné. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

D. K namietaným priet'ahom vo veci samej:

39. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že v merite jeho trestnej veci sa nepostupuje s náležitou starostlivosťou, prednostne a urýchlene, ústavný súd konštatuje, že obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené 1. júna 2023, prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu 27. novembra 2023 a odvtedy o trestnej veci sťažovateľa koná okresný súd, pričom z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že do jej podania (t. j. do 3. septembra 2024) okresný súd priebežne nariaďuje termíny hlavného pojednávania. Presne ohraničiť dĺžku konkrétneho trestného stíhania v zákone nie je možné (m. m. II. ÚS 120/2023, III. ÚS 586/2023), pričom dĺžka doterajšieho trestného konania vedeného proti sťažovateľovi sa so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nejavi ako extrémne dlhá a podľa názoru ústavného súdu neprekročila hranicu ústavnoprávnej akceptovateľnosti, resp. nesignalizuje ústavnoprávnu neudržateľnosť. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

E. K namietanej doterajšej celkovej dĺžke väzby:

40. Pokiaľ ide o nadväzujúcu námietku sťažovateľa, že jeho väzba trvá neprímerane dlho, ústavný súd konštatuje, že si je vedomý judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej závažnosť obvinenia sama osebe nemôže ospravedlňovať dlhú dobu väzby (Iljokov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, body 80 a 81), v sťažovateľovom prípade však bolo nielen prípravné konanie ukončené v rámci zákonnej 6-mesačnej lehoty určenej na objasňovanie trestnej činnosti klasifikovanej ako obzvlášť závažný zločin podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj dĺžka väzby sťažovateľa vzhľadom na aktuálne štádium trestného konania v konfrontácii s plynulým postupom okresného súdu v predmetnej trestnej veci nie je v danom štádiu konania ústavne neakceptovateľná. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

F. K namietanému porušeniu dvojinštančnosti konania o väzbe:

41. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že došlo k porušeniu dvojinštančnosti konania o väzbe, keďže napadnuté prvostupňové uznesenie okresného súdu bolo v celom rozsahu zrušené

napadnutým uznesením krajského súdu, proti ktorému sa už sťažovateľ nemá možnosť brániť, ústavný súd konštatuje, že je nepochybné, že o predmetnej žiadosti sťažovateľa bolo rozhodnuté okresným súdom a následne krajským súdom v dvojinstančnom konaní, pričom § 194 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku jednoznačne stanovuje, že v prípade, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám alebo uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je možné hodnotiť ako také, ktoré by bolo v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. Ani sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by krajský súd napadnutým uznesením, ktorým v celom rozsahu zrušil predmetné prvostupňové väzobné uznesenie okresného súdu, zjavne porušil alebo neprípustne „obišiel“. Je pritom zjavné a korešpondujúce so stabilnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu, že platná a účinná zákonná úprava kladie pri rozhodnutiach o väzbe ústavne akceptovateľný dôraz na čo najrýchlejšie prejednanie väzobnej veci, čomu zodpovedá aj postup krajského súdu, ktorý po zrušení predmetného prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu neuložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, ale o veci rozhodol sám.

G. K namietanému nedostatočnému vysporiadaniu sa s novelizáciou Trestného zákona:

42. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že krajský súd sa nevysporiadal s novelizáciou Trestného zákona vo vzťahu k trestu, ktorý sťažovateľovi po tejto novelizácii hrozí, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa náležite vplyvu novelizácie Trestného zákona venoval vo vzťahu k posúdeniu možnosti nahradenia väzby sťažovateľa, pričom správne konštatoval, že po tejto novelizácii už rozhodovanie o nahradení väzby sťažovateľa nepodlieha režimu obzvlášť závažného zločinu (keďže skutok v obžalobe pôvodne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu je po novelizácii potrebné kvalifikovať už „len“ ako zločin podvodu, pozn.).

43. Krajský súd taktiež poukázal na to, že trestná sadzba má (sprostredkované cez druh trestného činu) pri väzbe význam aj pri určení lehoty trvania väzby podľa § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku, aplikujúc uvedené na vec sťažovateľa, krajský súd správne konštatoval, že v prípade sťažovateľa už po novelizácii Trestného zákona nie je možné vychádzať z celkovej lehoty väzby stanovenej pre obzvlášť závažný zločin (t. j. 48 mesiacov), ale je potrebné vychádzať z celkovej lehoty väzby stanovenej pre zločin (t. j. 36 mesiacov), ktorá však v prípade sťažovateľa nebola prekročená.

44. Krajský súd taktiež správne poukázal na to, že novelizáciou realizovaná zmena výšky trestu by mala podstatný význam aj v prípade tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku („dôvodná obava, že obvinený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest“), čo však nie je prípad sťažovateľa, ktorý nie je v tzv. útekovej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ale je v tzv. preventívnej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

45. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že novelizácia Trestného zákona vo vzťahu k hroziacemu trestu by mala pre rozhodovanie o väzbe význam taktiež v prípade, ak by po novelizácii Trestný zákon napr. už vylučoval uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, čo však nie je prípad sťažovateľa, keďže aj on sám v odôvodnení ústavnej sťažnosti

uvádza, že mu hrozí trestná sadzba dva roky až desať rokov a osem mesiacov. Ak pritom sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti ďalej uvažuje, že podľa jeho názoru nie je dôvod, aby mu bol napokon uložený trest odňatia slobody nad štyri roky, a teda do úvahy podľa jeho názoru prichádza možnosť, že mu bude trest odňatia slobody podmiennečne odložený, ústavný súd konštatuje, že ide už o úvahy, ktoré v okolnostiach sťažovateľovej veci presahujú hranice rozhodovania o jeho väzbe, keďže rozhodovanie o tom, aký konkrétny trest bude sťažovateľovi v rámci trestnej sadzby uložený, je už otázkou meritórnou v rámci rozhodovania vo veci samej, pričom jej zodpovedaniu musí nevyhnutne predchádzať ukončenie dokazovania vo veci (vrátane dokazovania týkajúceho sa jednotlivých skutočností majúcich v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona vplyv na určenie druhu a výmery trestu uloženého v konkrétnom prípade).

46. Ústavný súd preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

H. K námietke, že v prvom stupni o väzbe sťažovateľa rozhodoval sudca, ktorý nekonal o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti:

47. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že v prvom stupni o väzbe sťažovateľa rozhodoval samosudca okresného súdu, ktorý nekonal o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v predmetnej veci ide o konanie o väzbe po podaní obžaloby, a preto sa vo veci prelína režim hlavného pojednávania a konania o väzbe, pričom sťažovateľ v podstate cez konanie o väzbe polemizuje nielen s väzbou, ale aj s priebehom pojednávania o veci samej.

48. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že sťažovateľ síce uplatnil argumentáciu o zaujatosti samosudcu okresného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti, v ktorej namieta väzobné rozhodnutie všeobecných súdov, avšak zároveň je z odôvodnenia ústavnej sťažnosti zrejmé, že predmetnú námietku zaujatosti nepodával v súvislosti s ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodovaním všeobecných súdov o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (rozhodovaním o väzbe), ale podával ju na hlavnom pojednávaní v rámci konania pred príslušným súdom, v ktorom sa rozhoduje o jeho vine (nevine) a s ktorou sa okresný súd vysporiadal tak, že o nej podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal. Námietka zaujatosti teda bola vznesená v rámci hlavného pojednávania v priebehu trestného konania. Výsledkom namietaného postupu okresného súdu nebolo v prípade sťažovateľa rozhodnutie o ďalšom trvaní jeho väzby, resp. nešlo o rozhodovanie o námietke zaujatosti, o ktorej by sa rozhodovalo v rámci konania o väzbe (II. ÚS 252/2023).

49. Z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

I. K namietanému porušeniu čl. 3 dohovoru neposkytovaním adekvátnej lekárskej starostlivosti sťažovateľovi vo väzbe:

50. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 3 dohovoru z dôvodu, že mu vo väzbe nie je poskytovaná adekvátne lekárska starostlivosť, ústavný súd sa aj vo vzťahu k tejto námietke stotožňuje so závermi, ku ktorým dospel ústavný súd v predmetných uzneseniach z 25. júna 2024 a zo 7. novembra 2024, kde o. i. konštatoval, že aj keď zdravotný stav sám osebe bez špecifik prípadu vzhľadom aj na charakter zdravotného postihu neeliminuje zákonný dôvod väzby

ani neznamená obligatórne nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou, nie je tým dotknutý nárok obvineného na poskytnutie potrebnej zdravotnej starostlivosti (§ 16 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov) v ústave na výkon väzby, v nemocnici pre obvinených a odsúdených alebo, ak to zdravotný stav vyžaduje, v inom zdravotníckom zariadení pri súčasnom strážení obvineného (§ 3 ods. 2 a 3 naostatok označeného zákona). Z hľadiska ústavnej udržateľnosti rozhodnutia o väzbe (jej aktuálnych dôvodoch a jej náhrade) nie je preto podstatná reakcia súdu na sťažovateľom tvrdený priebeh vývoja jeho zdravotného stavu (z povahy veci by takým faktorom nebol bez ďalších okolností vyvolaný dôvod na prepustenie z väzby), keďže na predmetné okolnosti musia oficiálne reagovať orgány Zboru väzenskej a justičnej stráže (samozrejme, aj v súvislosti s oznámením predmetných ťažkostí dotknutým obvineným). Ak je reakcia dotknutých orgánov nedostatočná, je potrebné využiť postup podľa deviatej hlavy zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov a v nadväznosti na to sa v prípade potreby obrátiť na príslušného prokurátora (druhý diel tretej časti zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), ktorý má dostatočnú pôsobnosť na zjednanie nápravy prostriedkami podľa označeného zákona, pričom aj z časového hľadiska ide o dostupnejšie prostriedky nápravy, než domáhať sa poskytnutia potrebnej zdravotnej starostlivosti prostredníctvom ústavnej sťažnosti (čo platí pre sťažovateľa aj aktuálne v jeho vlastnom záujme). Až pri zlyhaní iných využiteľných prostriedkov prichádza na základe princípu subsidiarity do úvahy obrátiť sa na ústavný súd. Sťažovateľ v tejto súvislosti pritom v aktuálnej ústavnej sťažnosti uvádza (na rozdiel od jeho predchádzajúcich ústavných sťažností, ktoré boli v tejto časti ústavným súdom odmietnuté ako neprípustné, pozn.), že sa podnetom adresovaným Krajskej prokuratúre v Trnave, verejnému ochrancovi práv a Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže domáha preskúmania zákonnosti poskytovania mu lekárskej starostlivosti vo väzbe. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri posúdení aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že z hľadiska ochrany pred mučením a iným neľudským zaobchádzaním garantovanej čl. 3 dohovoru je daný dôvod na odmietnutie aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

51. Vzhľadom na predchádzajúce jednotlivé čiastkové závery možno v závere zhrnúť, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Krajský súd sa v napadnutom uznesení náležite zaoberal dôvodmi na prepustenie z väzby na slobodu v prebiehajúcim súdnom konaní a zároveň sa relevantným a dostatočným spôsobom zaoberal aj tým, či dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, trvajú aj v súčasnom štádiu konania. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02,

IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd preto na základe uvedeného, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, resp. v časti namietajúcej porušenie čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu:

52. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta, že okresný súd a následne ani krajský súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodovali urýchlene.

53. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodiť aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

54. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

55. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že predmetná žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola okresnému súdu predložená 2. júla 2024, pričom okresný súd o tejto žiadosti rozhodol napadnutým uznesením z 18. júla 2024 (ktorého písomné vyhotovenie bolo zároveň aj v ten istý deň doručené obhajcovi sťažovateľa), proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, pričom príslušný súdny spis bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa 26. júla 2024. O tejto sťažnosti potom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 6. augusta 2024, ktoré bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 3. septembra 2024.

56. Konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa teda na okresnom súde trvalo od 2. júla 2024 do 25. júla 2024, t. j. celkovo 24 dní. Konanie o sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu trvalo na krajskom súde od 26. júla 2024 do 3. septembra 2024, t. j. celkovo 40 dní.

57. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa nepresiahla na okresnom súde dobu jedného mesiaca, čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe.

58. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý postup krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že konanie o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa na krajskom súde síce trvalo 40 dní, čo ústavný súd hodnotí už ako hraničnú dobu, avšak ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že samotné rozhodovanie o predmetnej sťažnosti sťažovateľa trvalo na krajskom súde 12 dní, a teda nepresiahlo na krajskom súde dobu jedného mesiaca (čo je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe). Navyše ústavný súd, podobne ako Európsky súd pre ľudské práva už judikovali, že požiadavka „urýchlenosti“ je v konaní pred sťažnostným súdom menej prísna (IV. ÚS 78/2019, I. ÚS 423/2020, II. ÚS 300/2021; rozsudok vo veci Abdulkhakov proti Rusku z 2. 10. 2012, sťažnosť č. 14743/11, bod 198; rozsudok vo veci Shcherbina proti Rusku z 26. 6. 2014, sťažnosť č. 41970/11, bod 65). Predmetné rozhodovanie sťažnostného súdu tak možno z pohľadu ochrany práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru akceptovať (už citovaná judikatúra, tiež rozsudok vo veci Ilseher proti Nemecku zo 4. 12. 2018, sťažnosti č. 10211/12 a č. 27505/14).

59. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že okamih doručenia napadnutého uznesenia krajského súdu obhajcovi sťažovateľa nemal absolútne žiaden vplyv na možnosť využitia práva sťažovateľa opätovne žiadať o prepustenie z väzby na slobodu, keďže v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený môže žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu opakovať (ak v nej neuvedie iné dôvody) po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť. V zmysle § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa pritom právoplatnosť napadnutého uznesenia krajského súdu neviazala na okamih jeho doručenia stranám trestného konania, ale nastala dňom rozhodnutia krajského súdu, t. j. 6. augusta 2024, keďže zákon proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nepripúšťa sťažnosť.

60. Ústavný súd taktiež konštatuje, že v okolnostiach posudzovaného prípadu nevidel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť postupu okresného súdu a krajského súdu vo veci sťažovateľa.

61. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

62. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu